

— Heb-je die meegebracht?

— Neen, herneemt hij. — Ik wilde je juist vragen of je goed vindt dat ze nog een maand of drie bij mij blijven liggen....

Als ze hem aanziet, gaat hij voort: — ja, dat moet je nu goed begrijpen.... Ik heb altijd bij Blom & Co. een prolongatie loopen....

Zijn zuster wil hem in de rede vallen, maar hij gaat voort. — Door een tijdelijke daling in Amerika moet ik onverwachts nog al aanmerkelijk suppleeren. Nou zou je me een bijzonderen dienst bewijzen als je me die Russen nog een paar maanden liet houden.... Je hebt er niets geen scha bij. 't Eenige is dat ze niet bij jou, maar bij Blom in de brandkast liggen.

Juffrouw Bettemie zet groote oogen op. — Wel neen!.... Geef je eigen effecten daarvoor.

— Dat zou ik je nu allemaal kunnen uitleggen, zegt de heer de Breul, — maar je zou het toch waarschijnlijk niet begrijpen. Alle fondsen zijn daar niet geschikt voor. Maar je oude Russen bijvoorbeeld, en je Russen Oostersche leening.... die nemen ze aan.... en daarom wilde ik je vragen of je er me die bij wilt geven. Ik verzeker je: je kunt er geen kwaad bij; en 't is maar voor hoogstens twee maanden.

Juffrouw Bettemie was op eens op een geheel ander terrein verplaatst: van Constant en 't poëtische Morgenland naar 't kille proza van den effectenhoek. Dat proza spiegelde zich op haar gelaat af. 't Zonnetje dat er op geschenen had toen haar broer binnenkwam, was geheel ondergegaan. Om met de domineesvrouw te spreken: de fleurigheid was er weer af. Ze bleef weigeren: een geruimen tijd nog; maar haar broer wist zoo mooi te praten en te betoogen, dat hij eindelijk toch toestemming kreeg om de oude Russen voorloopig dan maar voor die twee maanden te houden; wat het andere deel van zijn vraag betrof, hij zou morgen nog eens terugkomen om het antwoord te halen.

Dof klonk haar bonsoir. Juffrouw Bettemie wendde zich onrustig op haar stoel heen en weder: er moest licht komen; zij schelde: het was of die duisternis haar benauwde. 't Waren onaangename dingen: ze wou wel dat haar broer met die vraag weggebleven was. Ze wilde wel gelooven dat ze er geen kwaad bij kon, maar ze had haar wettig eigendom toch liever zelve in bewaring. 't Was moeielijk geweest neen te zeggen.... haar broer had haar zaken altijd gedaan en hij had ze goed gedaan: hij was een goed financier en ze wilde wel gelooven dat hij meer van zijn geld maakte dan zij, maar ze hield niet van die dingen. Ze geloofde toch eigenlijk dat dat nu speculeeren was.... een gevaarlijk ding. Haar hoogst solide vader had het altijd ten strengste afgekeurd. Ze zal hem morgen zeggen dat ze zich bedacht heeft, en dat ze het toch liever niet doet. En meer geven.... ja, dat kon hij denken.... ze zou gek zijn!....

De heer de Breul kwam den volgenden morgen terug: — Wel Heere — neen, mensch lief.... je begrijpt er niets van: letterlijk niets!.... Hij praatte nog mooier en deed zijn naam als diplomaat alle eer aan: niettemin over-